

ADMONITIO IN SEQUENTES VERSUS ET RHYTHMOS.

891 Berengarius scholasticus in Apologia pro Abælardo contra S. Bernardum auctor est. Bernardum ipsum « a primis fere adolescentiæ rudimentis cantunculas mimicas » (sicille pro innata petulantia loquitur) « et urbanos modulos fictitasse, et rhythmico certamine » cum fratribus contendisse. Non tamen existimem, sequentes versus et rhythmos Bernardo esse tribuendos. Quippe Cistercienses nihil admittent, quod metricis legibus coercetur. Unde Bernardus in componendo sancti Victoris officio leges non tantum metri, sed etiam rhythmi omnino neglexit. Non ergo ejus esse putem Carmen paræneticum ad Rainaldum, quod Petrus Possinus Societatis Jesu ex Bibliotheca Chigiiana Romæ vulgavit anno 1663; neque rhythmum sequentem, a Carolo de Visch monacho Dunensi editum. Nec quidquam certius habemus de Jubilo rhythmico de nomine Jesu, jam pridem Bernardo adscripto: qui in quodam codice Vallis-Cernaii Ordinis Cisterciensis inscribitur, « Meditatio cujusdam sanctæ Virginis de amore Christi. » Sunt qui hymnum « Ave, Maris stella » eidem sancto Doctori tribuunt. Verum hunc antiquior esse auctoris patet tum ex vetustiori codice nostro Germanensi, tum ex Breviario Casinensi, quod modo in domo institutionis Patrum Oratorii Parisiis asservatur, scripto tempore Oderisii abbatis eo nomine primi, qui anno 1105 vivere desiit: quibus in livris hymnus iste habetur.

CARMEN PARÆNETICUM

AD RAINALDUM.

892 Chartula nostra tibi portat, Rainalde, salutes; Plura videbis ibi, si non hæc dona refutes. Dulcia sunt animæ solatia quæ tibi mando: Sed prosunt minime, nisi serves hæc operando. Quod mea verba monent tu noli tradere vento; Cordis in aure sonent, et sic retinere memento: Ut tibi grande bonum nostri movit operentur Perque Dei donum tibi cœlica regna parentur. Mentis sinceræ possunt hæc verba placere. Hæc iter ostendunt, hortantur, non reprehendunt. Vox divina sonat, quod nemo spem sibi ponat In rebus mundi, quæ causam dant pereundi. Quisquis amat Christum, mundum non diligit istum: Sed quasi fetores spernens illius amores, Estimât obscœnum quod mundus credit amœnum; Et sibi vilescit totum quod in orbe nitescit Vitat terrenum decus ut mortale venenum, Abjectoque foris cœno carnalis amoris, Ad regnum cœli suspirat mente fideli, Jamque fide plena paradisi sperat amœna. Tu quoque, frater, ita carnis contagia vita, Ut placeas Christo dum mundo vivis in isto, Quæ cito labuntur, magnoque labore petuntur, Non tibi sint curæ res ad nihilum reditura: Nec modo læteris, quia forsitan cras morieris; Per nullam sortem poteris depellere mortem. Cur caro lætatur, quæ vermibus esca paratur? Nunc locus est flendi, locus est peccata luendi. Postea gaudebit qui nunc sua crimina flebit: Jam jam lætetur quia gaudia summa meretur. Gaudia stultorum cumulant augmenta malorum,

A Talia prudentes fugiunt, ea despicientes. Cur cito non spernis quæ prætereuntia cernis? Nonne vides mundum nimis infirmum et moribundum Sub gladio diræ mortis languendo perire? Mors resecat, mors ecce necat quod carne creatur, Magnificos premit et modicos: cunctis dominatur, Tam ducibus quam principibus communis habetur; Nobilium tenet imperium, nullum reveretur. Mors juvenes rapit atque senes, nulli miseretur. Illa fremit, genus omne tremat quod in orbe movetur, Illa ferit, caro tota perit; dum sub pede mortis Conteritur, non eripitur vir robore fortis. Cur igitur qui sic moritur vult magnificari? Cur nimias sibi divitias vult ille parari? Instabiles sumus et fragiles multisque ruinis **B** Atterimur: sic jam trahimur sub tempore finis. Prætereunt et non redeunt mortalia quæque. Nec spatio manet in dubio: sed nocte dieque Vita brevis, velut umbra levis sic annihilatur; Sic vadit subitque cadit dum stare putatur. Quis redimit dum mors perimit? quis fœderat us- [quam? Nec pretium, nec servitium mors accepit unquam. Sed quid plura loquor? nulli mors improba parcat: Non evadit inops nec qui marsupia farcit. Non igitur cesses ea quæ bona sunt operari: Nam mors non cessat tibi nocte dieque minari. Amplius in rebus noli sperare caducis: Sed cupiat tua mens æternæ gaudia lucis. Fallitur insipiens vitæ præsentis amore: Sed sapiens noscit quanto sit plena dolore,

Quidquid formosum mundus gerit et pretiosum, Floris habet morem cui dat natura colorem, Mox ut siccat totus color annihilatur; Postea nec florem monstrat, nec spirat odorem. Regia majestas, omnis terrena potestas, Prosperitas rerum, series longæva dierum, Transiet absque mora, mortis dum venerit hora Horam nescimus mortis, mortem bene scimus. Nescit fama mori, mors nulla paratur honori. Audi quid sit honor: sed non tibi scribere conor; Nosti quippe satis, quia nil habet utilitatis. Prædia terrarum, possessio divitiarum, Fabrica murorum, grandis structura domorum, Gratia mensarum cum deliciis epularum, Insignesque thori, cuppæ scyphique decori, Resplendens vestis quæ moribus obstat honestis Grex armentorum, spatiosus cultus agrorum, Fertile vinetum diversa vite repletum, Gloria natorum, dilectio dulcis et horum, Cuncta relinquuntur, nec post hæc inveniuntur. Quod breviter durat quis prudens quærere curat? Non metuens hominem faciet mors aspera finem Rebus mundanis mendacibus, et malesanis.

Causa gravis scelerum cessabit amor mulierum; Colloquium quarum nil est nisi virus amarum, Præbens sub mellis dulcedine pocula fellis. Nam decor illarum laqueus fallax animarum. Cum verbis blandis, fallacibus atque nefandis Illaqueat stultos et fert ad tartara multos. Tempora transibunt et gaudia vana peribunt, Et parient fructum tristem per sæcula luctum, Omnibus hoc dico, ne se subdant inimico; Ne supplantetur qui captus in his retinetur. Noli confundi misera dulcedine mundi; Nam sua dulcedo dilabitur ordine fœdo, Quæ tepidas mentes et mollia quæque sequentes Fallit, mulcendo carnem blandeque fovendo: **893** Postea finitur nec dulcis jam reperitur. Sed fit amara nimis, non æquans ultima primis, Et graviter pungit miseros quos primitus ungit. Nam sic illusos et semper mollibus usos Damnaatos digne post mortem torquet in igne, Atque voluptatem convertit in anxietatem, Et fit flamma furens illos sine fine perurens. Talia lucra ferent studiis qui talibus hærent.

Sed qui salvari vult perpetuoque beari, Christo devotum studeat se tradere totum Sedibus in lætis æternæ dona quietis Ejus inhærendo præceptis, et faciendo Quod Scripturarum monstrant documenta sacrarum, Accipiet vere qui vult hæc jussa tenere, Quæ cunctis dantur qui corde Deo famulantur. Hic est servorum requies et vita suorum. Gaudia quæ præstat, tribulatio nulla molestat, Gloria solemniter manet illis, paxque perennis. Semper honoratos, semper facit esse beatos, Quos recipit secum, quod quamvis judicet æquum, Plura tamen dantur sanctis quam promereantur. Omnia dat gratis divinæ fons pietatis,

A Proque labore brevi confert dona perpetis ævi, His qui salvantur sic præmia multa parantur, Sic mala multa malis mors præparat exitialis, Isti gaudebunt, illi sine fine dolebunt. Nemo potest fari, nec cernere, nec meditari Gaudia justorum, sed nec tormenta malorum: Quam male fraudatur qui stulte ludificatur, Qui propter florem mundi vanumque decorem, Qui prius apparet quasi ros, et protinus aret, Vadit in infernum perdens diadema supernum, Quod Dominus donat cuncti quos ipse coronat! Errat homo vere qui cum bona possit habere. Sponte subit pœnas infernalesque catenas. Hujus amor mundi putei parat ima profundi: Protinus extinctus moritur qui militat intus, **B** Semper ad ima cadit, semper mors obvia vadit, Nec venit ad metas mortis venerabilis ætas. Nescia finiri, semperque videtur oriri Semper vexando, semper gemitus renovando, Ingerit ardores infinitosque dolores, Sunt ibi serpentes flammæ ex ore vomentes, Deformes, nigris, sed non ad verbera pigri: Nunquam laxantur, sed semper ad hæc renovantur, Et male ferventes sunt ad tormenta recentes, Semper tristati, semperque ferire parati, Semper inardescunt, non cessant, nec requiescunt. Sic exercentur, nec parcunt, nec miserentur. Quam male damnatur, quam fortiter excruciat, Qui fert tantorum feritatem suppliciorum! **C** Quid tibi thesauri, quid acervus proderit auri Cum peccatores mittentur ad inferiores Inferni latebras, ignem, pariterque tenebras Semper passuri, nec ab his unquam reditari? Est flens et tristis qui pœnis traditur istis; Mallet præteritæ quod in omni tempore vitæ Pauper vixisset, quam divitias habuisset. Stat male securus qui protinus est roiturus, Nec bene lætatur cui pœna dolorque paratur. Non igitur cures gazas acquirere plures, Gazas fallaces, incertas atque fugaces, Qua magis optantur cum plenius accumulatur, Nec satiant mentes semper majora petentes. Divitiæ tales sunt omnibus exitiales. **D** Nam sibi credentes faciunt miseros et egentes Post carnis vitam per blanditias nutritam: Expertesque boni traduntur perditioni. Nemo tamen credat quod ab ista luce recedat, Si proprium servet, vel divitiis coacervet, Ignibus arsurus, vel propter opes periturus Quamvis sit rarum, poterit possessor earum Juste salvari, fugiat si nomen avari. Vivat prudenter, gazas habeat sapienter: Non abscondendo, sed egenis distribuendo. Sed satis est notum quod plus dimittere totum **894** Prodest, quam temere quæ sunt incerta tenere. Tutius est vere morsum fugiendo cavere, Quam prope serpentes procumbere virus habentes. Si nunc de mundo est horror, tibi consilium do, Quatenus hoc spreto, te tradas, pectore læto

Servitio Christi, cui traditus ipse fuisti.
Hic tibi præbebit regnum quod fine carebit,
Huic si te dederis, celsis opibus poteris,
Tollere quas fures nequeunt, nec rodere mures.
Collige thesaurum qui gemmas vincat et aurum
Quique bonos mores tibi congregat interiores.
Gazas congestas mentis præcellit honestas.

Quam miser est, et erit, qui mandî prospera quaerit!

Est dives vere qui non ea curat habere.
Qui bonus est, intus fidei munimine cinctus,
Semper honestatis studium tenet et probitatis.
Cum bona quis tractat, tum se virtutibus aptat,
Si nihil est sordis quod polluat intima cordis,
His delectatur dominus qui cor speculatur.
Thesaurus talis pretiosus, spiritualis,
Comparat æternam vitam patriamque supernam.
Congregat in cœlis thesauros quisque fidelis,
Perque bonos mores ad summos tendit honores,
Nec modo vult fieri locuples, nec magnus haberi
Sed semper minimus, semper despectus et imus,
Plus paupertatem cupiens, quam prosperitatem.
Hæc ideo tolerat, quia cœli gaudia sperat.

Pauper amabilis et venerabilis est benedictus;
Dives inutilis et miserabilis est maledictus.
Qui bona negligit et mala diligit, intrat abyssum.
Nulla potentia, nulla pecunia liberat ipsum.
Immiserabilis, insatiabilis, illa vorago,
Hic ubi mergitur, horrida cernitur omnis imago.
Hæc cruciamina per sua crimina promerere
Vir miserabilis, Evaque flebilis, et subiere.
Jussa Dei pia, jussa salubria si tenuissent,
Vir neque femina, nec sua semina morte perissent.
Sed quia solvere, jussaque spernere non timuerunt,
Mors gravis irruit; hoc merito fuit, et perierunt.
Janua mortis, læsio fortis, crimen eorum,
Attulit orbi semina morbi totque malorum.
Illa parentes atque sequentes culpa peremit,
Atque parum deliciarum munus ademit.
Flebile factum dans cruciatum, dansque dolorem,
Ista mereri, perdere veri Regis amorem,
Tam lacrymosa, tamque perosa sorte perire,
Atque ferorum suppliciorum claustra subire.
Est data sævam causa per Evam perditionis,
Dum meliores sperat honores voce draconis,
Hæc male credens, non quoque lædens crimine ma-

gnone, tristis subdidit isti sæcula damno:
Sûrps miserorum plena dolorum postea crevit.
His quoque damnis pluribus annis subdita flevit.
Tunc Deus omnipotens qui verbo cuncta creavit,
Sic cecidisse dolens hunc quem semper amavit,
Ipse suum Verbum transmisit ad infima mundi,
Exsulibus miseris aperire vias redeundi.
Filius ergo Dei descendit ab arce superna,
Nunquam descendens a majestate paterna,
Qui corpus sumens animatum, numine salvo,
Processit natus sacræ de Virginis alvo.
Verus homo verusque Deus, pius et miserator

A Salvator verus, nostræque salutis amator,
Vivendique volens nobis ostendere normam,
Se dedit exemplum rectamque per omnia formam.
Insuper et multos voluit sufferre labores,
Atque dolore suo nostros auferre labores,
Sponte sua moriens mortem moriendo peremit,
Et sic perpetua miseris a morte redemit.
Quod non debebat persolvens, fons pietatis
Succurrit nobis mortali peste gravatis.

Pondera nostra ferens, penitus nos exoneravit,
Et quicquid crimen vetus abstulerat, reparavit.
Nam de morte pia consurgens ut leo fortis,
Restituit vitam, prostrato principe mortis.
Sic Domini pietas mundum non passa perire,

B **895** Fecit nos miseris ad gaudia prima redire.
Jam satis audisti, frater, quod gratia Christi
Sic nos salvavit, nostrumque genus renovavit.
Si sapis, hoc credis nec ab hac ratione recedis.
Sed quid lucratur credens quod non operatur?
Hic male se lædit, male vivens non bene credit.
Crede, magis magnum facit illa fides sibi damnum,
Quam si nescisset fidei quod dogma tuisset.
Mortem lucratur, quæ mortua jure vocatur.
Hunc facit ipsa mori sub judicio graviore.
Quod loquor est notum retinentibus utile totum.
Frater, id ausculta, venient tibi commoda multa,
Si retinere velis, quia sic eris ipse fidelis.
Hanc per virtutem poteris retinere salutem,
Atque beatus eris si quæ bona sunt opereris

C Ergo verborum semper memor esto meorum;
Cura tuæ mentis semper sit in his documentis.
Si vis salvari, semper studeas imitari
Vitam justorum, fugiens exempla malorum,
Illis jungeris quorum tu facta sequeris.
Elige sanctorum consortia, non reproborum.
O quam ditantur queis cœlica regna parantur!
Sic exaltantur qui sanctis associantur,
Vivent jucundi qui spernunt gaudia mundi,
Qui carnis miseræ norunt vitiosa cavere,
Sub pedibus quorum victus jacet hostis eorum,
His dabitur vere Dominum sine fine tenere,
Angelicosque choros divina laude sonoros,
Cum quibus ante Deum referunt cum laude tro-

D Quæ tibi nunc dico si serves corde pudico,
Hoc iterum certus vives sine tempore lætas.
Sed miseri flebunt, quia gaudia nulla videbunt.
Nunquam cum reprobis tribuatur portio nobis
Ad pœnas ibunt, a te sine fine peribunt.
Mundus ad hanc partem trahitur per dæmonis
artem.

Talia damna ferent istis qui sordibus hærent.
His igitur monitis tactus toties repetitis,
Sensu discreto quæ sunt nocitura caveto.
Pervigili cura semper meditare futura.
Quam fera, quam fortis veniet destructio mortis
Quæ via pandetur cum spiritus egredietur:
Quid sit facturus, vel quos comites habiturus;
Quam miser infernus, quam nobilis ordo supernus:

Quæ mala damnatis, quæ sint bona parta beatis.
Quantum gaudebunt quos gaudia summa replebunt;
Quos illustrabit, quos semper lætificabit
Visio sancta Dei, splendorque suæ faciei.
Talia quærenti venient nova gaudia menti,
Cum studio tali dulcedine spirituali
Mens tua pascetur, si jugiter hæc meditetur.

Hoc studium mentes Domino facit esse placentes.
Cura terrenas magnos cruciamine plenas
Funditus expellit, vitiorum germina vellit.
Sic æternorum mens tactas timore dolorum,
Deserit errorem, mundi que repellit amorem.
Postea summorum flagrescit amore honorum.
Confert tale bonum Domini mirabile donum.
Nam cum mutatur mala mens, Deus hoc operatur.

B Virtutum munus præstare potest Deus unus,
Qui sic servorum docet intus corda suorum,
Qui bona sectantur, vel dicunt, vel meditantur.
Sic Dominus mores illos levat ad meliores,
Quos exurgentes videt auxiliumque petentes.
Ergo fide pura Christo te subdere cura,
Auxilio cujus fugies mala temporis hujus.
Atria sunt cœli vero patefacta fideli.
Semper ibi vives divino munere dives,
Si vis sincere Christi præcepta tenere:
Christo junguntur sua qui præcepta sequuntur.
Nam decus æternum datur his regnumque supernum,
Gloria cœlestis paradisi debita festis
Hos faciet lætos, et pax æterna quietos.
Jam delectaris qui talia præmeditaris:
Ista libens audis, et ad hæc pia gaudia plaudis
Ne tamen ignores per magnos ista labores
Sanctius acquiri, nec fortuito reperiri.
896 Sed quamvis gratis tribuat Deus ista beatis;
Nemo tamen segnis vite fert dona perennis,
Ni melior factus proprios contempserit actus.
Quem facit his dignum Dominus, vult esse benignum,
Promptum, ferventem, sed non hæc vana sequen-

tem. Ad regnum cœli non tendit mente fideli

A Insuper et hebes: sed tu bene credere debet
Christo dicenti: Rapiunt illud violenti.
Scilicet austeri; sed distinguendo severi:
Mollia spernentes et carnis vim facientes,
Semper et intenti Domino parere volenti.
Res est nota satis, nec habet quidquam novitatis:
Spiritus inde perit, corpus si dulcia quærit.
Et dum vexatur caro, spiritus alleviatur:
Cumque relaxatur, mortaliter ille gravatur.

Omne quod ostendo, potes ipse videre regendo.
Indice Scriptura poteris cognoscere plura.
Vitam quærenti dat iter sacra lectio menti.
Accipe scriptorum super hæc monumenta meorum:
Quæ tibi monstravi, quæ dulciter insinuavi,
Non ea corde gravi videas, sed mente suavi.
B Quidquid enim scripsi, multum tibi proderit ipsum,
Si via virtutis delectat iterque salutis.
Nam Rex cœlestis, quem nil latet, est mihi testis,
Nil tibi narravi, nisi quod prodesse putavi.
Nec ratio veri debet tibi dura videri:
Namque per angustum tibi dixi currere justum;
Sic probus ascendi, dum semper ad ardua tendit:
Hunc facies cursum si vis ascendere sursum.

Fortassis puero tibi frustra mittere quæro
Istum sermonem, quia non capis hanc rationem.
Sed Pater immensus perfectos det tibi sensus
Roboret ætatem, tribuat simul et probitatem.
Filius ipse Dei spes nostræ progeniei,

C Auctor honestatis, fons perpetuæ bonitatis,
Virtutum flores et honestos det tibi mores.
Spiritus amborum qui tangit corda suorum,
Et sine verborum sonitu fit doctor eorum.
Ipse tuam mentem regat, et faciat sapientem,
Reete credentem, monitusque bonos retinentem:
Ut bene vivendo mandataque sancta sequendo,
Lætitiæ veræ lucis merearis habere.
Quæ tenebras nescit, nimioque decore nitescit,
Et cuicumque datur, sine fine beatificatur.
Hoc tibi det munus qui regnat Trinus et Unus.
Amen.

RHYTHMUS DE CONTEMPTU MUNDI.

O miranda vanitas! o divitiarum
Amor lamentabilis! o virus amarum!
Cur tot viros inficis, faciendo charum,
Quod pertransit citius quam flamma stuparum?
Homo miser, cogita; mors omnes compescit,
Quis est ab initio, qui morti non cessit?
Quando moriturus est, omnis homo nescit:
Ilic qui vivit hodie, cras forte putrescit.
Qui de morte cogitat, miror quod lætatur;
Cum sic genus hominum morti deputatur,
Quo post mortem transeat homo, nesciatur.
Unde quidam sapiens ita de se fatur:

D Dum de morte cogito, contristor et ploro,
Verum est quod moriar, et tempus ignoro.
Ultimum quod nescio, cui jungar choro:
Ut cum sanctis merear jungi, Deum oro.
Cur mundus militat sub vana gloria?
Cujus prosperitas est transitoria:
Tam cito labitur ejus potentia,
Quam vasa figuli, quæ sunt fragilia.
Plus fide litteris, scriptis in glacie,
Quam mundi miseri vanæ fallaciæ:
Fallax in præmiis, virtutis specie,
Qui nunquam habuit tempus fiduciæ.

Credendum magis est viris veracibus
Quam mundi miseris prosperitatibus :
Falsis in somniis, et vanitatibus,
Falsis in studiis, et voluptatibus.

897 Dic, ubi Salomon, olim tam nobilis?
Vel ubi Samson est, dux invincibilis?
Vel pulcher Absalon, vultu mirabilis?
Vel dulcis Jonathas, multum amabilis?
Quo Cæsar abiit, celsus imperio?
Vel Dives splendidus, totus in prandio
Dic, ubi Tullius, clarus eloquio?
Vel Aristoteles, summus ingenio?
Tot clari proceres, tot retro spatia,
Tot ora præsulum, tot regna fortia,
Tot mundi principes, tanta potentia,
In ictu oculi clauduntur omnia.

IDEM BERNARDUS.

Dic, homo, cur abuteris
Discretionis gratia?
Cur vitæ viam deseris,
Et tendis ad supplicia?
Saluti præfers otia,
Et pretiosis vilia.
Nec metu poenæ flecteris,
Nec spe salutis traheris,
Ut summa quæras gaudia.
Dic, homo, cur abuteris
Discretionis gratia?
Quid valet mundi gloria,
Vide, quam sic amplecteris?
Multa vides indicia
Quod scienter deciperis :
Mundum qui fugit sequeris,
Et cum labente laboris
Sequendo transitoria.
Sic bona permanentia
Sub aure surda præteris.
Dic, homo, cur abuteris
Discretionis gratia?
Certe, non excusaberis
Dissimulando talia.
Nam si sic subterfugeris,
Post restat conscientia,
Quæ non tacet latentia :
Et divina judicium
Declinare non poteris;
Sed si convictus fueris,
Patet mortis sententia.
Dic, homo, cur abuteris
Discretionis gratia?
Non confidas de venia
Si sero poenitueris.
Dies est peremptoria ;
Quam nisi tu prævereris
Fructu condigni operis,
Et reatum purgaveris,

Erit tibi miseria
Absque misericordia,
In æternum cum miseris.
Dic, homo, cur abuteris
Discretionis gratia?
Ergo, vide, cum veneris
In Judicis præsentia,
Qui tibi, prout egeris,
Reddet ipse stipeudia :
Ne gloriosa patria
Tua te privent vitia.
Nam si mundus occurreris.
Cum justis sociaberis
In æterna lætitia.
Dic, homo, cur abuteris
Discretionis gratia?
O Christi longanimitas
Et longa exspectatio!
O mira Christi bonitas,
O quanta miseratio!
O cordis induratio
Et mortis festinatio!
Quid differs? cur non cogitas,
Homo, quæ vitæ brevitatis?
Cernat hoc meditatio,
Quid nos primo fuerimus.
O vanitatum vanitas,
Curarum occupatio!
O, cur ambitur dignitas?
Cur opum accumulatio?
Quo tendit congregatio?
Aut quid valet cupiditas?
Est in sepulcro foeditas,
Et extra dealbatio.
Cernat hoc meditatio,
Quid nos primo fuerimus
O quæ mortis acerbitas!
Et quanta trepidatio!
Cum jam cogit mortalitas,

A Quam breve festum est, hæc mundi gloria!
Ut umbra hominis, sunt ejus gaudia,
Quæ semper subtrahunt æterna præmia,
Et ducunt homines ad dura devia.
O esca vermium! o massa pulveris!
O roris vanitas, cur sic extolleris?
Ignorans penitus, utrum cras vixeris.
Fac bonum omnibus, quamdiu poteris.
Hæc carnis gloria, quæ magni penditur.
Sacri in Litteris flos feni dicitur :
Ut leve folium, quod vento rapitur,
Sic vita hominis luci subtrahitur.
Nil tuum dixeris, quod potes perdere ;
Quod mundus tribuit, intendit rapere.
B Superna cogita, cor sit in æthere :
Felix qui potuit mundum contemnere.

Ut fiat separatio.
Quid prodest delectatio?
Quid festiva jucunditas?
Quid nunc pro vita flagitas?
O sera recordatio!
Cernat hoc meditatio,
Quid nos primo fuerimus.
O servitus, quid cogitas,
Apparens in judicio?
O arguens crudelitas
Hostis, et accusatio!
O dolor et confusio!
O horror, o obscuritas!
O poenarum æternitas,
Et ignis conflagratio!
Cernat hoc meditatio,
Quid nos primo fuerimus.
O homo, cur nos festinas
Ut detur tibi mansio,
Qua felix immortalitas,
Et nulla trepidatio :
Sed perpes exsultatio,
Et sanctorum societas,
Ac permanet felicitas
Et læta Dei visio?
Cernat hoc meditatio,
Quid nos primo fuerimus.
Cum sit omnis homo fenum,
Et post fenum fiat cœnum,
Ut quid, homo, extolleris?
Cerne quid es, et quid eris,
Modo flos es, et verteris
In favillam cineris.
Per ætatum incrementa,
Imo magis detrimenta,
Ad non esse traheris.
Velut umbra, cum declinat
Vita surgit, et festinat;
Claudit meta funeris.

Homo dictus es ab humo ;
Cito transis, quia fumo
Similis efficeris.
Nunquam in eodem statu
Permanes, dum sub rotatu
Hujus vitæ volveris,
O sors gravis! o sors dura!
O lex dira, quam natura.

Promulgavit miseris!
Homo nascens cum mœrore,
Vitam ducis cum labore,
Et cum metu moreris.
Ergo si scis qualitatem
Tuæ sortis, voluptatem
Carnis quare sequeris
Memento te moriturum,

Et post mortem id messurum,
Quod hic seminaveris.
Terram teris, terram geris,
Et in terram reverteris,
Qui de terra sumeris,
Cerne quid es, et quid eris,
Modo flos es, et verteris
In favillam cineris.

JUBILUS RHYTHMICUS, DE NOMINE JESU.

898 Jesu dulcis memoria,
Dans vera cordi gaudia :
Sed super mel et omnia
Ejus dulcis præsentia.
Nil canitur suavius,
Nil auditur jucundius,
Nil cogitatur dulcius,
Quam Jesus Dei Filius.
Jesus spes poenitentibus,
Quam pius est petentibus,
Quam bonus te quærentibus!
Sed quid inventientibus!
Jesus dulcedo cordium!
Fons vivus, lumen mentium,
Excedens omne gaudium,
Et omne desiderium.
Nec lingua valet dicere,
Nec littera exprimere :
Expertus potest credere,
Quid sit Jesum diligere.
Jesum quæram in lectulo,
Clauso cordis cubiculo :
Privatim et in publico
Quæram amore sedulo
Cum Maria diluculo
Jesum quæram in tumulto,
Clamore cordis querulo,
Mente quæram, non oculo.
Tumbam perfundam fletibus,
Locum replens gemitibus ;
Jesu provolvam pedibus,
Strictis hærens amplexibus.
Jesu rex admirabilis :
Et triumphator nobilis,
Dulcedo ineffabilis
Totus desirabilis
Mane nobiscum, Domine,
Et nos illustra lumine,
Pulsa mentis caligine,
Mundum replens dulcedine.
Quando cor nostram visitas,
Tunc lucet ei veritas,
Mundi vilescit vanitas.
Et intus fervet charitas.

Amor Jesu dulcissimus
Et vere suavissimus,
Plus millies gratissimus,
Quam dicere sufficimus.
Hoc probat ejus Passio,
Hoc sanguinis effusio,
Per quam nobis redemptio
Datur, et Dei visio.
Jesum omnes agnoscite,
Amorem ejus poscite ;
Jesum ardentem quærite,
Quærendo inardescite.
Sic amantem diligite,
Amoris vicem reddite,
In hunc odorem currite,
Et vota votis reddite.
Jesu auctor clementiæ,
Totius spes lætitiæ,
Dulcoris fons et gratiæ.
Veræ cordis deliciæ.
Jesu mi bone, sentiam,
Amoris tui copiam,
Da mihi per præsentiam
Tuam videre gloriam.
Cum digne loqui nequeam
De te, tamen ne sileam :
Amor facit ut audeam,
Cum de te solum gaudeam.
Tua, Jesu, dilectio,
Grata mentis relectio,
Replens sine fastidio,
899 Dans famem desiderio.
Qui te gustant esuriunt ;
Qui bibunt, adhuc sitiunt :
Desiderare nesciunt
Nisi Jesum, quem diligunt.
Quem tuus amor ebriat,
Novit quid Jesus sapiat :
Quam felix est, quem satiat!
Non est ultra quod cupiat.
Jesu, decus angelicum,
In aure dulce canticum,
In ore mel mirificum,
In corde nectar cœlicum.

Desidero te millies,
Mi Jesu ; quando venies?
Me lætum quando facies?
Me de te quando saties?
Amor tuus continuus
Mihilinguor assiduus,
Mihi fructus mellifluus
Est et vitæ perpetuus.
Jesu, summa benignitas,
Mira cordis jucunditas
Incomprehensa bonitas.
Tua me stringat charitas.
Bonum mihi diligere
Jesum, nil ultra quærerem,
Mihi prorsus deficere,
Ut illi queam vivere.
O Jesu mi dulcissime,
Spes suspirantis animæ.
Te quærent piæ lacrymæ,
Te clamor mentis intimæ
Quocunque loco fuero,
Mecum Jesum desidero :
Quam lætus, cum invenero!
Quam felix, cum tenuero!
Tunc amplexus, tunc oscula,
Quæ vincunt mellis pocula,
Tunc felix Christi copula ;
Sed in his parva morula.
Jam quod quæsi, video :
Quod concupivi teneo :
Amore Jesu langueo
Et corde totus ardeo.
Jesum cum sic diligitur,
Hic amor non exstinguitur ;
Non tepescit, nec moritur ;
Plus crescit, et accenditur.
Hic amor ardet jugiter,
Dulcescit mirabiliter,
Sapit delectabiliter.
Delectat et feliciter.
Hic amor missus cœlitus
Hæret mihi medullitus,
Mentem incendit penitus,
Hoc delectatur spiritus,